

Samsonova smrt.

Bogu naj na veke razlega se čast,
Da Samsona v našo privel je oblast.

Prepevaj mladina, raduj se starost,
Ker Samson nam v hramu bogatem bo gost.

Ubiral bo strune na steber oprt,
Lzival bo v pesmih nad nami svoj črt.

V železje že leto in dan ukovan
Prestopil bo slepec zaduhli svoj stan.

Moj narod pa danes slovesnost praznuj,
In Samson, če hče, se nad nami maščuj!«

Kako govori jim glavar na srcé,
Spričujejo klici, ki votlo doné.

Mladenič privede zdaj Samsona v hram,
»Kje stebra sta deček?« »Moj Samson, le-tam!«

In krik se začuje, od sten pa odmev:
»Tako Filistejec izraža svoj gnjev.

Nekdaj se junak naš nikogar ni bal,
In mislil pač ni, da pred nami bo stal.

Po strunah posezi in naglo zapoj,
Kako te proslavlja sovražnikov roj!«

Kaj strese se Samson, ko čuje zasméh?
Kaj misli, kaj stega roke po stebreh?

»Gospod moj, domisli se moje moči,
Pregrehe pozabi, daj moč mi z lasmi.

Da dom svoj maščujem, sovraga zdrobim,
Če prav mi umreti neslavno je ž njim!«

Stebrovje se zmaje. — Porušen je hram.
Utekel osveti ni niti en sam.

V. S.

Jetnik.

Le sij na nebu bleđi ščip
V poletno tiho noč,
Še k meni, dej, prisij za hip
Tolažbe mi nesoč!

Jetnik iz boja v ječi jaz
Premišljam prešle dni,
Bridkost na licu, v prsih mráz —
In trudne so oči.

Hudó je meni v dnu srcá;
Kakó je svet krasán!
Spomin pokoja mi ne dá —
Obupen je moj stan!

Le sij na nebu bleđi ščip
V poletno tiho noč,
Še k meni, dej, prisij za hip
Tolažbe mi nesoč . . . «

In nagne se, zaspi junak,
Objame sèn ga zlat,
Ponese ga kot piš legak
Do ródnih dragih trat.

Svetal prizor! Končan je boj,
On vrača se domov,
Pozdravlja svojcev ga nebrój —
Pred njim je dom njegov.

In oče, rádoti prevzet,
Objema ga solzan,
Blagruje mati, srečna spet,
Vrnitve njega dan.

Nevesta zórna cvetnih lic
Naproti mu hití,
Ljubó jo spremlja trop družic,
In ona mu velí:

»Prišél si vendar, ženin moj,
Končan je bojni grom —
Nevesto srečno zdaj s seboj
Povédi me na dom!«

Mladénki seže on v rokó
Vesélja koprneč,
Z obleko svatovsko, novó
Zamenja bridki meč.

Potem pa urno v božji hram,
Nevesta, svatje ž njim! . . .
Zbudí se . . . »Sam! Tu v ječi — sam!
Te sanje — prazen dim!«

Obup jetnikovo srce
Pretrese oni hip —
Kdaj v krilu ródne mu zemljé
Sijal boš, bleđi ščip?

M. O.

